

Sygn. akt IV CNP 87/11

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper

w sprawie ze skargi uczestnika postępowania
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego
z dnia 13 maja 2009 r.,
w sprawie z wniosku Z. B. i B. B.
przy uczestnictwie Spółdzielni Mieszkaniowej "Z." w B. (poprzednio Spółdzielni
Mieszkaniowej Lokatorsko - Własnościowej "Z." w B.)
o ustanowienie odrębnej własności lokalu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2011 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 13 maja 2009 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację uczestnika Spółdzielni Mieszkaniowej Lokatorsko -Własnościowej „Z.” w B. od postanowienia Sądu Rejonowego ustanawiającego na rzecz wnioskodawców Z. B. i B. B. odrębną własność lokalu użytkowego.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego, uczestnik postępowania wniósł o stwierdzenie jego niezgodności z przepisami art. 17¹⁴, art. 41-43 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (jedn. tekst Dz.U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1116), art. 64 k.c. w zw. z art. 1047 k.p.c. oraz art. 7 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (tekst. jedn. Dz.U. z 2000 r., Nr 80, poz. 903), art. 231 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. i 328 § 2 k.p.c.

Uzasadniając dopuszczalność wniesionej skargi wskazał w związku z treścią art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, w szczególności Spółdzielnia nie wniosła skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego, z uwagi na wynikający z art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz jej opierania na zarzutach dotyczących ustalenia faktów i oceny dowodów.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia ma charakter subsydiarny, co wyraża zawarty w art. 424⁵ § 1 pkt 5 wymóg wykazania przez skarżącego, że wzruszenie zaskarżonego skargą orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Chodzi także o wykazanie, z powołaniem odpowiednich przepisów, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje skarga kasacyjna i dlatego wzruszenie zaskarżonego orzeczenia na tej drodze nie było możliwe.

Zaskarżone obecnie skargą postanowienie Sądu Okręgowego podlegało zaskarżeniu skargą kasacyjną, o czym jego uczestnicy zostali pouczeni przez Sąd. Poza zagadnieniem dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na

treści art. 424⁵ § 1 pkt 5 pozostają kwestie właściwego sformułowania jej podstaw i skuteczności podniesionych w ich ramach zarzutów.

Błędne, z uwagi na treść odpowiednio stosowanego - zgodnie z art. 424¹² k.p.c. - art. 398¹³ § 2 k.p.c., jest przekonanie skarżącego, że niedopuszczalność oparcia podstawy skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów otwiera drogę do zaskarżenia orzeczenia skargą o stwierdzenie jego niezgodności z prawem, opartą na zarzutach zmierzających do podważenia stanu faktycznego, stanowiącego podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów wniesiona skarga podlegała odrzuceniu stosownie do art. 424⁸ § 2 k.p.c.